

מדוע גברים לא לובשים חצאיות?

אזרחית מודאגת

אזרחית יקרה,

גברים, הווקא כן לובשים חצאיות. הקילט בסקוטלנד נר, הפאסטנלה בבלקן, הלאבה-לאבה בפולינזיה, האקאמה ביפן והגו בבוטאן – כולן חצאיות. אפילו הגלביה בסיני היא בעצם שמלה.

כגדים לא נשמרים טוב, אז אין לנו מושג לפני כמה זמן בני אדם התחילו להתלבש (הערות הארכיאולוגיות העתיקה ביותר היא ערכת תפירה בת 30 אלף שנה, אך השערות שמבוססות על בחינה גנטית של כיני גוף, שיכולות לגור רק במרווח המלאכותי שבין הבגד לעור, מרבות על בין 100 אלף לחצי מיליון שנים), אבל במשך אלפי שנים, גם באירופה. הבגד הראשון אולי היה עלה תאנה, אך שיקר לים פרקטיים גרמו לאנשים לזנות אותו לטובת החצאית בשלב די מוקדם.

המצרים הקדמונים לבשו חצאיות, וכמותם גם היוונים והרומים. זה פשוט, זה טבעי, זה מאוורר – למה שמי שהירצה ללבוש משהו אחר? התשובה, במילה אחת, היא "סוסים". סוסים שימשו

גברים לבשו חצאיות במצרים, ביוון וברומא. זה פשוט, זה טבעי, זה מאוורר – למה שמישהו ירצה ללבוש משהו אחר? התשובה, במילה אחת, היא "סוסים"

כאמצעי לחימה כבר לפני 5,000 שנה. וזכרת את רכב הברזל מהתנ"ך? נחשי מי משך אותו. אך רק בסביבות המאה השישית לפסה"ג הבינו הנוודים בערבות אסיה הנהרבות את היתרון הטקטי העצום שטמון ברכיבה על הסוס עצמו. ואת זה לא מומלץ לעשות עם חצאית.

התגלית הזו הולידה את חילות הפרשים והכניסה לשימוש קבוע פריט לבוש שמגן על פלג הגוף התחתון גם ברגליים פשוטות: המכנסים. היוונים עוטי החצאיות הרבו ללגלג על נגדי הרכיבה המגוחכים של יריביהם הפרסים ("תקענו אותם ביש בניהם עטויי השק, כפה ובעין", כתב המי חואי אריסטופאנס), והרומאים המוקדמים החשיבו אותם למנהג ברברי.

אבל הרומאים היו מעשיים. הפרשים שלהם היו לובשים מכנסים קצרים מתחת לחצאית, נגד השפשת, וכשהאימפריה התרחבה לאזורים קרים יותר חיילים מחלו על כבודם לטובת מכנסי צמר ארוך

ועדיין, במשך זמן רב המשיכו גברים ללבוש חצאיות ושמלות מעל המכנסים. רק במאות השנה האחרונות חלה התמנות כללית באופנת הגברים, והחצאיות הצבעו ניות נונחו לטובת מכנסים סולידיים, אבל זו רק אופנה חולפת.

במאה ה-17 נשים שלבשו מכנסים עוררו סקנדל, ורק בשנות השבעים של המאה ה-20 המכנסים נכנסו רשמית לארון הבגדים הנשי. בעתיד אולי נבין שבגדים הם עניין שימושי ואסתטי, ולא עניין מגדרי ומעמדי. ואולי סתם נחליף את טאבו החצאית בטאבו אחר, מזור עוד יותר. כך או כך, אני כבר לא יכול להכות.

שאלות לבלדד השוחי: askbildad@callist.co.il

40
41
להתעדכן

מי יצילו את כבוד המדענים?

ספר חדש מציף למעבדות שבהן ממציאים את העתיד

העבודה באוניברסיטה ומקצוע המחקר האקדמי אינם סקסיים כמקצועות אחרים. הם לא מצטלמים טוב. יש הרבה יותר סרטים וספרים על חיילים ושוטרים, מוזיקאים ופוליטיקאים, מאשר על פרופסורים וחוקרים. וכשכבר מייצגים אותנו בתרבות, זה לרוב באופן נכסיוני או לועג, כד"ר סטריינג' לאב המטורף או כפרופסור מפורז, וכמעט לעולם לא כגיבור שאפשר להודות איתו.

הנה, בקיץ הזה האקדמיה זוכה לעי דנה כפולה: בקולנוע הישראלי נוכרו בנו, בסרטו הנפלא של יוסי סידר "הערת שוליים" שעוסק באב ובן חוקרי תלמוד. הסרט מצולם במרתפים הלא כל כך פרטוגניים של הספרייה הלאומית, מאיר את מקצועות מחקר מדעי הרוח באור מופלא לא יוצר גיבורים, דרמה וקונפליקטים היכן שאיננו רגילים למצוא אותם. ועל מרפי הספרים יצא לאור בארצות הברית ספר חדש, ממש מהשבוע שעבר, שזו הוא מציג את החוקרים כגיבורים. זהו ספרו של פרנק מוס, המנהל היוצא של מעבדות המדיה של אוניברסיטת MIT The Sorcerers and "Their Apprentices" (בתרגום חופשי:

אחת מהצלחותיה האחרונות של מעבדת המדיה של MIT היא יצירת הולוגרמה תלת מימדית מופנפת שיכולה להופיע במרכז חדר, כמו בסרטי מדע בדיוני

"הקוסמים ושוליותיהם"), מספר על מרכז המחקר האגרי, על החוקרים והסטודנטים שפועלים בו, ועל הניסוי המרתק של המצאת העתיד שמתרחש בו זה שלושה עשורים.

מעבדות המדיה של MIT מפגינות שות זה יותר משני עשורים את טובי המורחות ההנדסיים והמדעיים עם מימון נדיב מענקי תעשיית ההייטק, ועם משימות שמשמעות כמעט בלתי אפשריות. המפי"גש הזה מוליד פיתוחים שגובלים בקסם: רכיבים רובוטיים, המיני-לפטופים, הספר האלקטרוני, גיטר הירד, Google Street View, תוכנות בינה מלאכותית פורצות דרך, טכנולוגיות שממשות כיום בכל דפדפן ומכשיר טלפון – וגם מחקרים פורצי דרך רבים בתחום הכלכלה ההתנהגותית – יצאו מהמעבדות האלה. שם גם עובדים על רעיונות עתידניים שישפיעו על תכנון ערים ועל הודות הבאים של המכוניות והארכיטקטורה, על תכנון תחבורה ומעי רכות בטיחות. אבל מרגש במיוחד לראות את היישומים הרפואיים שיוצאים מהמעבדות האלה, ובהם שתלי גוף רובוטיים וקסדות שאפשרו למשתתקים להפעיל את החפצים שנמצאים סביבם בעזרת המחשי בה בלבד, וכן טכנולוגיות שיכולו להעניק ערך חברתי רב.

מוט עורך לקוראיו סיור מורדך בארץ הפלאות של מפעל הפנטזיה הזה, שמטרתו המוצהרת היא "להציא את העתיד", ושהצלחתו המתמשכת והמרשימה כל כך, שכל מי שחי בתקופתנו נהנה ממנה, היא פלא בפני עצמו. מעבר לרעיונות החדשניים – באחרונה יצרו במעבדות הוליו

ספר רפאלי הוא ראש מרכז שגיא ובית הספר לניהול באוניברסיטת חיפה sheizaf.rafaeli.net

גרה תלת-ממדית, כמו אלה שמופיעות בסרטי מדע בדיוני – גם גישת הניהול של המרכז ושל קבוצות המחקר שבו מעניינת בזכות עצמה. מנהלים מ-Media Lab מפגינים הבנה של חשיבות האינטרדיסציפלינריות, החיבור בין תחומים שונים של מדע והנדסה מכאן ופסיכר לוגיה ותרבות מכאן, והתפקיד הגדול של המשחק, הניסוי והטעייה. הגישה של מעבדות המדיה היא קודם לעשות ואז לראות מה יצא, פר"מ – פיתוח ואז מחקר, במקום מו"פ, המחקר והפיתוח המוכרים והמסורתיים. הספר, התובנה שהוא מעלה וההישגים האדירים שהוא מציג יכולים בקלות להחזיר הרבה מכובדה הנשכח של האקדמיה.

הספר הקודם על מעבדות המדיה היה נכתב בשנות השמונים, זמן קצר אחרי היווסדו. הכוכב הראשי שלו היה ניקולס נגרפונטה, גיבור תרבות של עידן מייסדי האינטרנט ואבי פרויקט "מחשב לכל ילד". חצי יובל מאוחר יותר מונה למע"בדה מנהל חדש – היום האוטודידקט ג'ו איטו. כעת נעים להשתעשע בערוץ מה ייצא קודם: טרט שמציג את המרכז ואני שיו לפחות באותה דרמטיות שבה סידר הציג את חוקרי התלמוד, או ספר שלישי, שיתאר את תרומת המעבדות לאנושות בתקופתו של איטו. כך או אחרת, אפשר להתעורר מעלייתם התרבותית הקרבה של גיבורים חדשים-ישנים – האנשים שבוראים רעיונות.

החברים הקדמונים לבשו חצאיות, וכמותם גם היוונים והרומים. זה פשוט, זה טבעי, זה מאוורר – למה שמי שהירצה ללבוש משהו אחר? התשובה, במילה אחת, היא "סוסים". סוסים שימשו

6 **לבי: נעליים יפניות**
נעלי בית הן אמנם לא הבחירה השבעית לקיץ הישראלי, אבל הכנפיים הביתיים האלה של מוגי היפנית נראים חמודים מספיק בשביל לפחות לשקול אותם בחיוב. מקסימום הם יישארו בבידע עד עונת המעבר הקרובה. 10 ליש"ט.
<http://is.gd/h20qwt>

7 **לאייפון: כפתור פיזי לצילום**
אחד המגשולים האחרונים בדרך להפיכת הסמארטפון למצלמה דיגיטלית זה פאקטו הוא חסרונו של כפתור צילום פיזי, במקום הסימון הגרפי על מסך המגע. עד שהיצרניות יחליטו כיצד לפעול מגיעה חתיכת פלסטיק גאונית בשם Red Pop שמחלבת על דופן האייפון ומוסיפה לו את הכפתור הזה נחוץ הוה. 75 דולר בהזמנה מוקדמת.
<http://www.red-pop.com>

4 **משחק: הסנפיר הנועז**
Fin Mighty הוא שלאגר חדש לאייפון שבאופן מפתיע, שבו בבקשה, לא מככב בו ציפור, אלא דג חמוד שמלקט חטבועות באוקיינוס ומתחמק מפייגוונים ומדוזות. השלבים קלים מספיק כדי לא ליצור אובססיה מתסכלת, והמשחקיות חלקה ומתגמלת. 0.99 דולר בחנות האפליקציות.
<http://is.gd/uiglFO>

5 **למחשב: רמקולים עם סטייל**
Ucube הם זוג רמקולים למחשב, שבנוגדו למקובל מתחברים דווקא לשקע ה-USB, במקום ליציאת האודיו הרגילה. הם טוענים כמונן לאיכות טובה יותר, אבל האמת היא שזה פחות רלבנטי בגדלים האלה. מה שחשוב זה שהם סופר אלגנטיים וישרדו כל שלחון עבודה. אפילו שלכם. 150 דולר אונליין, ובקרוב בטח גם כאן.
<http://is.gd/NqGQoX>

2 **אמנות: פנים לאגרוף**
הצלם הדני ניקולאי הוואלס מציג את הפרויקט "141 מתאגרפים", שבפי שאפשר לנחש מורכב מפורטרים נטולי חוכמות של מתאגרפים בשני רגעים: לפני הקרב ואחרי. כמה מהם נראים כאילו סתם עשו מלקחת קצרה, אבל אחרים – כנראה המפסידים – אוהו איך שהם חטפו. מהפנט.
<http://is.gd/5Kox7d>

3 **לרגליים: איטליה בקצר**
המכנסים האלגנטיים האלה של Fila האיטלקית אמנם נראים כמו ממוביניה מדור אחר, אבל מדובר למעשה בעיצוב חדש לחלוטין. הם קצרים מאוד והגזרה שלהם צרה למדי, או קחו את זה בחשבון לפני שאחם מתנפלים עליהם. המחיר, אגב, נוח לאללה: 39 ליש"ט למחמינים מחוץ לאיחוד האירופי. כמעט כמו במשיר.
<http://is.gd/BnwmkE>

1 **רעיון: שטיות כמתכון לצירחיות**
ארמין ויט הוא בעל חברה ליעצוב הממוקמת בטקסס. בכנס TEDx האחרון באטלנטה הוא העביר הרצאה קטנה ותמונה על החשיבות של שיפשוט והתנסות בדברים מטופשים כרכיבים הכרחיים בתהליך היצירתי. במקום לחשוש, הוא אומר, אנחנו צריכים לאמץ את השיפשוט ולנסות ליישם רעיונות מופקפקים בתדירות גבוהה עד כמה שאפשר. תנו לו ציאנס בוויקנד הזה.
<http://is.gd/2HDiEL>